

aneb

jak se zaváděly konstrukty hisTorie

Málokdo ví, že Michail Lomonosov byl odsouzen k trestu smrti oběšením a rok čekal ve vězení na vykonání rozsudku, dokud nepřišla carská milosti. Kdo měl zájem na štvanici na velkého Rusa, zabavení jeho vědecké knihovny a jejím ukrytí a především na zničení jeho mnohých rukopisů, na nichž pracoval v průběhu celého svého života?

M. V. Lomonosov byl pronásledován kvůli svému nesouhlasu s německými vědci, kteří v 18. století byli páteří Akademie věd.
Za vlády carevny Anny Ivanovny z Evropy do Ruska směřoval proud cizinců. Těmito "dobrodinci" ruského národa, kteří přicházeli od roku 1725, kdy byla založena Ruská akademie, až do roku 1841, byly zrekonstruovány základy ruské historie. Rusky sice mluvili velmi špatně, ale zato se velmi rychle stali odborníky na ruské dějiny a zcela zaplnili historické oddělení ruské akademie. Byli to:

Kohl Johann Peter (1725), Johann Eberhard Fischer (1732), Adolf Bernhard Cramer (1732), Lotter Johann Georg (1733), Peter Ludwig le Roy (1735), Moerling Georg (1736), Johann Friedrich Brehme (1737), Tauber Johann Caspar (1738), Christian Crusius Gottfried (1740) Karl Friedrich Moderach (1749) Stritter Johann Gotthilf (1779) Hackmann Johann Friedrich(1782), Johann Heinrich von Busse (1795), Jean-François Vauvilliers (1798) Julius Heinrich Klaproth (1804), Carl Theodor Hermann Melchior (1805), Iohann Philipp Krug (1805) August Christian Lehrberg (1807), Heinrich Karl Ernst Köhler (1817), Christian Martin Joachim Frähn (1818), Christian Friedrich Gräfe (1820), Isaak Jakob Schmidt (1829), Andreas Johan Sjögren (1829), François Bernard Charmoy (1832), Heinrich Leberecht Fleischer (1835), Robert Lenz (1835), Marie-Félicité Brosset (1837), Johannes Albrecht Bernhard Dorn (1839). V závorce je rok vstupu cizince do Ruské akademie.

Ideologové Vatikánu obrátili oči k Rusku. Bez zbytečného hluku se na počátku XVIII. století do této země vydávají i budoucí tvůrci ruské "historie", kteří se později stali akademiky: G. F. Miller, A. L. Schlözer, G. Z. Bayer a dorazilo i mnoho dalších. V podobě římských „polotovarů" měli po kapsách „normanskou teorii", mýtus o feudální fragmentaci „Starověké Rusi", vznik ruské kultury roku 988 n. l. a další nesmysly. Tito zahraniční vědci fakticky ve svých výzkumech dokázali, že východní Slované ve stoletích IX. – X. byli naprostými divochy, které z temnoty nevědomosti zachránila varjažská knížata. Právě Gottlieb Siegfried Bayer předložil normanskou teorii o formování ruského státu. Podle ní hrstka Normanů, kteří přišli do Ruska, za pár let změnila zaostalou zemi na mocný stát.

Lomonosov vedl nesmiřitelný boj proti falšování ruské historie a ocitl se v samém středu tohoto boje. V letech 1749 – 1750 vystoupil proti historickým názorům Millera a Bayera, stejně tak jako proti "normanské teorii" o formování Ruska, kterou Němci hlásali. Zkritizoval Millerovu disertaci "O původu jména a lidu Ruska", stejně jako Bayerovy práce na ruských dějinách.

Lomonosov byl vůbec často se zahraničními kolegy, kteří pracovali v Akademii věd, ve sporu. Bývá citována jeho známá věta: "Jaké hnusné svinstvo vrší v ruských starožitnostech tenhle dobytek!" Uvádí se, že tato věta byla určena pro Schlözera, který "tvořil" ruskou "historii".

M. Lomonosova přitom podpořili mnozí ruští vědci. Člen Akademie věd, vynikající ruský konstruktér A. K. Nartov podal senátu stížnost na dominanci cizinců v ruské akademické vědě. K Nartovově stížnosti se připojili i ruští studenti, překladatelé a úředníci a také astronom Dělil. Podepsali ji i I. Gorlický, D. Grekov, M. Kovrin, V. Nosov, A. Poljakov a P. Šiškarjev.

Smysl a cíl jejich stížnosti byl jasný – transformace Akademie věd na ruskou NEJEN PODLE NÁZVU. V čele komise vytvořené senátem pro vyšetření tohoto obvinění byl kníže Jusupov. Komise nakonec zhodnotila žalobu A. K. Nartova, I. V. Gorlického. D. Grekova, P. Šiškarjeva, V. Nosova, A. Poljakova, M. Kovrina, Lebeděva a dalších jako "vzpouru chátry", která se postavila proti nadřízeným.

Ruští vědci, kteří podali stížnost senátu, napsali: „Dokázali jsme obvinění v prvních osmi bodech a dokážeme i ve zbývajících třiceti, pokud získáme přístup ke spisům." Ale … za "tvrdohlavost" a "urážku komise" byli zatčeni. Někteří z nich (I. V. Gorlitsky, A. Poljakov a další) BYLI ZAKOVÁNI DO POUT A PŘIPNUTI NA ŘETĚZ. Tak zůstali asi dva roky, ale nedokázali je přinutit, aby se vzdali svědectví. Konečné rozhodnutí komise bylo vskutku monstrózní: němečtí vědci Schumacher a Taubert byli vyznamenáni, zatímco GORLICKÝ BYL POPRAVEN, GREKOV, POLJAKOV A NOSOV POTRESTÁNI BIČOVÁNÍM A POSLÁNI NA SIBIŘ, POPOV, ŠIŠKARJEV A DALŠÍ ZŮSTALI VE VĚZENÍ AŽ DO ROZHODNUTÍ BUDOUCÍHO ŘEDITELE AKADEMIE.

Lomonosov formálně mezi těmi, kdo podali žalobu na Schumachera, nebyl, ale veškeré jeho chování v průběhu vyšetřování naznačuje, že Miller se sotva mýlil, když tvrdil: „Pan kolega Lomonosov byl jedním z těch, kdo podával žalobu na pana poradce Schumachera a způsobil tím vytvoření vyšetřovací komise." Daleko od pravdy nebyl ani Lamanský, který řekl, že prohlášení Nartova bylo napsáno z velké části Lomonosovem. V době práce komise Lomonosov aktivně Nartova podporoval… A právě to způsobilo bouřlivé střety s nejhorlivějšími přisluhovači Schumachera – Wintsgamem, Truscotem a Millerem.

Přisadil si i synod pravoslavné církve, který velkého ruského vědce obvinil, že ve svých rukopisech šíří antiklerikální myšlenky, což je podle článků 18 a 149 Vojenského řádu Petra I. trestný čin, za nějž se stanoví trest smrti. Zástupci duchovenstva následně požadovali upálení Lomonosova. Taková krutost byla, zdá se, způsobena příliš velkým úspěchem volnomyšlenkářských a proticírkevních děl Lomonosova, což svědčilo o výrazném oslabení autority církve mezi lidmi. Archimandrit D. Sečenov – zpovědník carevny Jelizavety Petrovny – byl vážně znepokojen pádem víry, oslabením zájmu o církev a náboženství v ruské společnosti. Je příznačné, že to byl právě archimandrit Dmitry Sečenov, kdo ve svém pamfletu na Lomonosova požadoval upálení vědce.

Komise prohlásila, že Lomonosov "za opakované projevy neúcty, nečestné a trestuhodné činy jak ve vztahu k akademii, tak ke komisi I K NĚMECKÉ ZEMI BY MĚL BÝT POTRESTÁN TRESTEM SMRTI nebo v krajním případě BIČOVÁNÍM A ZBAVENÍM PRÁV A MAJETKU. Rozkazem carevny Jelizavety Petrovny byl Michail Lomonosov sice v těchto bodech uznán vinným, ale od trestu byl osvobozen. Jeho plat však byl snížen na polovinu a musel se "za své drzosti omluvit profesorům".

Gerard Friedrich Miller sám složil posměšné "pokání", které byl Lomonosov povinen veřejně vyslovit

a podepsat. A Michail Vasilijevič, aby mohl pokračovat ve svém vědeckém výzkumu, byl nucen opustit své názory. Ale německé profesory to neuklidnilo. Ve snaze o odstranění Lomonosova a jeho stoupenců z akademie pokračovali i nadále.

Okolo roku 1751 začal Lomonosov pracovat na "Starověké ruské historii". Snažil se vyvrátit teze Bayera a Millera o "velké temnotě nevědomosti" údajně vládnoucí ve staré Rusi. Zvláštní důraz je v této práci kladen na první část – "O Rusku před Rurikem", kde je vyloženo učení o etnogenezi národů východní Evropy a především slovanské Rusi. **Lomonosov poukázal na nepřetržitý pohyb Slovanů z východu na západ.**

A tak se němečtí profesoři historie rozhodli odstranit Lomonosova i jeho příznivce z akademie. Tato "vědecká činnost" se však musela rozvinout nejen v Rusku, protože Lomonosov byl vědcem světové proslulosti. I v zahraničí byl dobře známý. Bylo tedy vynaloženo veškeré úsilí, aby byl před světovou vědeckou komunitou kompromitován, k čemuž byly použity nejrůznější prostředky. Všichni se snažili zlehčit význam Lomonosovových prací nejen v oblasti historie, ale i v přírodních vědách, kde byla jeho autorita velmi vysoká. Lomonosov byl totiž členem několika zahraničních akademií – například Švédské akademie od roku 1756 nebo Boloňské akademie od roku 1764.

V Německu Miller inspiroval projevy proti objevům Lomonosova a požadoval jeho vyřazení z Akademie. To se tehdy nestalo. Avšak oponentům Lomonosova se podařilo získat jmenování AKADEMIKEM PRO RUSKOU HISTORII Schlözera. Ten nazýval Lomonosova hrubiánským ignorantem, který nezná nic než své kroniky. **Jak vidíme, Lomonosov byl obviněn ze ZNALOSTI RUSKÝCH LETOPISU!**

Navzdor protestům Lomonosova Kateřina II. jmenovala Schlözera akademikem. TAKŽE NEJENŽE SE MU DOSTALO MOŽNOSTI NEKONTROLOVANĚ POUŽÍVAT VŠECHNY DOKUMENTY V AKADEMII, ALE TAKÉ MĚL PRÁVO VYŽÁDAT SI I TY, KTERÉ POVAŽOVAL ZA NEZBYTNÉ, Z CARSKÝCH KNIHOVEN A DALŠÍCH INSTITUCÍ. Schlözer také získal právo předkládat svou práci přímo Kateřině… V seznamech zanechaných Lomonosovem „k zapamatování" a "pro případ náhodného zmizení" jsou jadrně popsané pocity hněvu a hořkosti způsobené tímto rozhodnutím: „Nic není ušetřeno. Vše je přístupné potřeštěnému Schlözerovi. V ruské knihovně pro něj není více tajemství."

Miller a jeho spolupracovníci zcela ovládali nejen univerzitu v Petrohradě, ale i gymnázia připravující budoucí vysokoškolské studenty. Ta byla vedena Millerem, Bayerem a Fisherem. V gymnáziu učitelé neovládali ruský jazyk… a jejich žáci němčinu. Veškerá výuka tedy probíhala výlučně latinsky… Za třicet let (1726 – 1755) gymnázia nepřipravila jedinou osobu pro přijetí na vysokou školu. Z toho byl pak vyvozen následující závěr: bylo konstatováno, že „jedinou cestou je přijímat studenty z Německa, protože ruské připravit k dalšímu studiu není možné".

Tento boj pokračoval po celý život Lomonosova. Díky jeho úsilí se v akademii přece jen objevilo několik ruských akademiků a asistentů. Nicméně v roce 1763 na základě udání Tauberta, Millera, Shtelina, Epinusse a dalších imperátorka Ruska Kateřina II. DOKONCE ÚPLNĚ LOMONOSOVA Z AKADEMIE PROPUSTILA. Brzy však byl příkaz k jeho propuštění zrušen. Důvodem byla velká popularita Lomonosova v Rusku a uznání jeho zásluh zahraničními akademiemi. Nicméně Lomonosov byl alespoň odstraněn z vedení geografického oddělení a místo něj byl jmenován Miller. Zároveň dokonce došlo k pokusu PŘEDAT SCHLEÖZEROVI ZABEZPEČENÍ LOMONOSOVOVÝCH MATERIÁLŮ V OBLASTI JAZYKA A HISTORIE.

Tento poslední fakt byl velmi výmluvný. **Pokud už za života Lomonosova byly podniknuty pokusy o získání jeho archivu o ruských dějinách, pak jaký mohl tento unikátní soubor materiálů čekat osud po Lomonosově smrti?** Jak se tedy dalo očekávat, když Lomonosov v dubnu roku 1765 nečekaně zemřel, BYL JEHO ARCHÍV Z PŘÍKAZU KATEŘINY II. ZABAVEN. HNED NÁSLEDUJÍCÍHO DNE PO JEHO SMRTI BYLA VĚDCOVA KNIHOVNA A VŠECHNY PÍSEMNOSTI Z

PŘÍKAZU IMPERÁTORKY ZAPEČETĚNY G. ORLOVEM, KTERÝ JE PŘESTĚHOVAL DO SVÉHO PALÁCE A POTÉ ZMIZELY BEZE STOPY“. Uchoval se Taubertův dopis adresovaný Millerovi. V něm netají svou radost z oznámení smrti Lomonosova a dodává: “…druhý den po Lomonosově smrti hrabě Orlov přikázal zapečetit jeho kancelář. Není pochyb o tom, že se tam musí nacházet písemnosti, které by se neměly dostat do nesprávných rukou“.

I sama smrt Michaila Lomonosova byla nečekaná a tajemná a kolovaly pověsti o jeho zinscenované otravě. Je zřejmé, že to, co se nepodařilo uskutečnit veřejně, dokončili jeho početní nepřátelé v skrytu a potají.

Tak se “tvůrci ruských dějin” – Miller a Schlözer – dostali k archivu Lomonosova. A ten bezprostředně potom zmizel. PO SEDMI LETECH PRŮTAHŮ byla nakonec publikována – samozřejmě pod plnou kontrolou Millera a Schlözera – práce Lomonosova o ruské historii. Ale jen první díl, navíc s největší pravděpodobností přepsaný Millerem správným směrem. Ostatní díly prostě zmizely. Tak se stalo, že práce Lomonosova o historii, které dnes máme k dispozici, se zvláštním a překvapujícím způsobem podobají Millerovu pohledu na historii. Až není jasné, proč se tedy vlastně Lomonosov tolik let s Millerem úporně hádal. Proč obviňoval Millera z falšování ruských dějin, když s ním ve své zveřejněné „Historii“ tak poslušně SOUHLASÍ ve všech ohledech? Důsledně souhlasí!

Millerem publikovaný Lomonosovův koncept dějin Ruska je psán jakoby přes kopírák a prakticky ničím se neliší od millerovské varianty Ruské historie. A to se týká i dalšího ruského historika – Tatiščeva, jehož dílo Miller rovněž vydal až po autorově smrti. Karamazin téměř doslova přepsal Millera, i když i jeho texty byly po jeho smrti nejednou přepracovány. Jedna z posledních takových reedicí proběhla v roce 1917, kdy z jeho textů byla odstraněna všechna svědectví o varjažském jhu. Je zřejmé, že se tak nová politická moc snažila vyhladit nespokojenost lidí z nadvlády cizinců v bolševické vládě.

POD JMÉNEM LOMONOSOVA TEDY BYLO VYTIŠTĚNO NĚCO, CO ON NIKDY NENAPSAL. Umíme si představit, s jak velkým potěšením Miller pravděpodobně PŘEPSAL po autorově smrti první část jeho díla. Nebo to řekněme jinak – “pečlivě ji připravil k tisku”. Zbytek byl pak zničen. Téměř jistě tam bylo obrovské množství zajímavých a zásadních informací o dávné minulosti našich národů. Něco takového, co ani Miller, Schlözer, ani jiní “ruští historici” nemohou zveřejnit v tisku.

Západní vědci se stále ještě drží normanské teorie. A pokud si uvědomíme, že za kritiku Millera byl Lomonosov odsouzen k smrti oběšením a dlouhý čas strávil ve vězení čekáním na vykonání rozsudku, **je jasné, že o falšování ruských dějin se zajímali na nejvyšších místech ruského státu**. **Ruské dějiny napsali cizinci, o které si pro tento účel speciálně napsal car Peter I. do Evropy.** A už v době Kateřiny se nejdůležitějším „kronikářem“ stal Miller, který se proslavil tím, že pod rouškou carského diplomu cestoval po ruských klášterech a ničil všechny dochované starověké historické dokumenty.

A tento německý historik Miller – autor “mistrovského díla” ruských dějin – nám říká, že Ivan IV. pocházel z rodu Rurikovců. Po této důmyslné operaci už pro Millera nebylo nic složitého přerušený rod Rurikovců s jejich neexistující historií začlenit do dějin Ruska. Přesněji vyškrtnout historii ruského carství a nahradit ji historií Kyjevského knížectví a pak učinit prohlášení, že Kyjev je matkou ruských měst (i když Kyjev by podle zákonů ruského jazyka musel být otcem). Rurikovci nikdy nebyli ruskými cary, protože takový carský rod nikdy neexistoval. Byl tam jen jakýsi neurozený dobyvatel Rurik, který se snažil posadit na ruský trůn, ale byl zabit Svjatopolkem Jaropolkovičem. Falšování ruské historie okamžitě udeří do očí při čtení “ruských” “kronik”. Udivuje množství jmen knížat, kteří vládli na různých místech Ruska, která jsou nám předkládána jako centra Ruska. Pokud se například nějaký kníže Černigova nebo Novgorodu ocitl na ruském trůně, měla by tu být v dynastii nějaká kontinuita. A to není, takže se jedná buď o mystifikaci, nebo o dobyvatele, který ovládl ruský trůn.

Překroucená a zmrzačená historie Ruska, dokonce i přes vrstvy vícenásobných millerovských podvodů, křičí o dominanci cizinců. Dějiny Ruska, stejně jako dějiny veškerého lidstva byly vymyšleny výše uvedenými "historickými odborníky". Byli to nejen odborníci na falšování příběhů, ale i specialisté na výrobu a padělání letopisů.

Objevuje se stále více faktů, že historie Ruska, a nejen jeho, byla úmyslně zkreslena. **Nachází se mnoho důkazů o vysoké kultuře a gramotnosti našich předků ve starověku. Našli jsme dopisy napsané na březové kůře hlaholicí** (naší rodnou abecedou a ne nám přinesenou azbukou), dopisy napsané obyčejnými rolníky (viz článek Proč se kůry z břízy staly senzací?). Ale proč se to všechno tak úporně skrývá? Známe podrobnou historii naší země až od vlády Rurikovců a co bylo předtím, je téměř neznámo. Proč se to dělá a pro koho je to výhodné – to je to, nač se musíme ptát!

I nyní v našich školách a institucích vysokoškolského vzdělávání studují žáci a studenti dějiny Ruska z učebnic, většinou napsaných za peníze transatlantického patrona George Sorose. A jak známo, "kdo platí, ten poroučí!"

autor: V. I. Žiglov

zdroj:
http://www.kramola.info/vesti/letopisi-proshlogo/za-chto-lomonosova-prigovorili-k-smertnoj-kazni

překlad: Vlabi –
http://myslenkyocemkoli.blogspot.cz/2017/11/za-co-byl-lomonosov-odsouzen-k-smrti.html

Sdílet